

Byla C-73/06

Planzer Luxembourg Sàrl prieš Bundeszentralamt für Steuern

(*Finanzgericht Köln* prašymas
priimti prejudicinį sprendimą)

„Šeštoji PVM direktyva — 17 straipsnio 3 ir 4 dalys — PVM grąžinimas — Aštuntoji PVM direktyva — PVM grąžinimas apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę šalies teritorijoje — 3 straipsnio b punktas ir 9 straipsnio antroji pastraipa — B priedas — Apmokestinamojo asmens statuso liudijimas — Teisinė paskirtis — Tryliktoji PVM direktyva — PVM grąžinimas apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę Bendrijos teritorijoje — 1 straipsnio 1 punktas — Ekonominės veiklos vietos sąvoka“

Generalinės advokatės V. Trstenjak išvada, pateikta 2007 m. balandžio 19 d. I-5658
2007 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas . . . I-5677

Sprendimo santrauka

1. *Mokesčių nuostatos — Teisės aktų suderinimas — Apyvartos mokesčiai — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema — Mokesčio grąžinimas apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę šalies teritorijoje*
(Tarybos direktyvos 79/1072 3 straipsnio b punktas, 9 straipsnio antroji pastraipa ir B priedas)

2. *Mokesčių nuostatos — Teisės aktų suderinimas — Apyvartos mokesčiai — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema — Mokesčio grąžinimas asmenims, kurie nėra įsisteigę Bendrijos teritorijoje*
(Tarybos direktyvos 86/560 1 straipsnio 1 punktas)

1. Aštuntosios direktyvos 79/1072 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų suderinimo – pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę šalies teritorijoje, tvarkos 3 straipsnio b punktas ir 9 straipsnio antroji pastraipa turi būti aiškinami taip, kad pagal šios direktyvos B priede pateiktą pavyzdį išduotas statuso liudijimas iš esmės leidžia daryti prielaidą, kad suinteresuotasis asmuo yra ne tik PVM mokėtojas valstybėje narėje, kurios mokesčių administratorius šį liudijimą išdavė, bet ir kad jis yra įsisteigęs šioje valstybėje narėje viena ar kita forma, kad ten yra jo ekonominės veiklos arba nuolatinės įmonės buveinė, per kurią vykdomi verslo sandoriai.

Tačiau iš šių nuostatų neišplaukia, kad grąžinančios valstybės narės mokesčių administratoriui, kuris abejoja dėl įmonės, kurios adresas yra nurodytas šiame liudijime, realios veiklos, yra draudžiama įsitikinti šia realiai vykdoma veikla remiantis šiam tikslui pridėtinės vertės mokestį reglamentuojančiuose Bendrijos teisės aktuose numatytais administracinėmis priemonėmis.

Jei iš gautos informacijos matyti, kad apmokestinamojo asmens statuso liudijime nurodytas adresas nesutampa nei su apmokestinamojo asmens ekonominės veiklos vykdymo vieta, nei su nuolatine įmone, per kurią ji vykdo savo sandorius, grąžinančios valstybės narės mokesčių administratorius turi teisę atsisakyti grąžinti pridėtinės vertės mokestį, kurio prašo apmokestinamasis asmuo, neužkertant galimybės pastarajam kreiptis į teismą.

Valstybės narės, kurioje prašoma sugrąžinti sumokėtą pirkimo pridėtinės vertės mokestį, mokesčių administratorius iš esmės yra *de facto* ir *de jure* saistomas šiame liudijime nurodytų duomenų.

(žr. 40, 41, 49, 50 punktus, rezoliucinės dalies 1 punktą)

2. Tryliktosios direktyvos 86/560 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų suderinimo – pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę Bendrijos teritorijoje, tvarkos 1 straipsnio 1 punktą reikia aiškinti taip, kad bendrovės ekonominės veiklos vykdymo vieta yra ta vieta, kurioje priimami svarbiausi šios bendrovės valdymo sprendimai ir atliekamos jos centrinės administracijos funkcijos.

Nustatant bendrovės ekonominės veiklos vietą reikia atsižvelgti į keletą aspektų, tarp kurių pirmiausia – registruota buveinė, centrinės administracijos vieta, vadovų susirinkimų vieta ir vieta, kurioje sprendžiama šios bendrovės strategija (paprastai ji sutampa su susirinkimų

vieta). Taip pat galima atsižvelgti ir į kitus aspektus: pagrindinių vadovų gyvenamąją vietą, visuotinių susirinkimų vietą, administracinių dokumentų ir apskaitos dokumentų patvirtinimo vietą ir į pagrindinę finansinių operacijų, būtent bankinių, vietą.

Taip fiktyvi įmonė, kokia yra bendrovė „pašto dėžutė“ ar „ekranas“, negali būti traktuojama kaip ekonominės veiklos vieta Tryliktosios direktyvos 1 straipsnio 1 punkto prasme.

(žr. 61–63 punktus, rezoliucinės dalies 2 punktą)